

[Mimi Jakobsen]

skal ikke ske voldsomt hårdt eller sådan noget, men der skal være ræson i det og orden i sagerne. Kald det så lov og orden, eller hvad man vil; det må forløbe effektivt og så hurtigt, det overhovedet kan. Og koster det ekstra ansættelser, må vi overveje, om vi ikke skal gøre det. Det var i hvert fald et højt prioriteret område for CD.

Om det med sagsbehandlingen vil jeg sige, at der er mange gode ting i det. Jeg mener, det er almindelig høflighed, at man svarer, når man har fået et brev fra folk. Og udvidelsen med, at man skal redegøre for, hvornår der cirka kan foreligge et svar, og hvor sagen er henne – alt sammen fint! Men det bør kunne klares lidt mindre tungt end den model, Socialdemokratiet har foreslået.

SF var så søde, at de satte spørgsmålstegn ved det foreslåede udvalg. Jeg sagde, jeg sætter ikke spørgsmålstegn, jeg vil ikke have det; jeg kan ikke se, hvad vi skal med det. Det er et omsvøbsdepartement. Der må kunne klares masser af andre ting ved rundskrivelser til ministre, og ministre kan sende ud til amterne og KL osv. Ok, de sender så mange breve til hinanden i forvejen. Her må vi kunne opstille nogle gode målsætninger, og det må så også være nok; man kan ikke lave et udvalg til at beskæftige sig med, at man skal svare på, om man har modtaget et brev. Det kan det altså ikke rigtig trække, synes jeg.

Men så er der hele den generelle diskussion: Hvad er forholdet mellem de pligter, vi synes folk har, og som vi pålægger hinanden, og de muligheder, vi giver folk for at opfylde disse pligter? For det lyder jo godt at sige, at folk også skal gøre noget selv, at de selv skal yde en indsats for at komme videre med at løse deres problemer, og det er også rigtigt nok, men hvad skal de gøre, hvis vi via love og forordninger gør det fuldstændig umuligt for dem at komme ud af deres situation og selv gøre et eller andet? Og netop nu, hvor vi sidder og drøfter ledighed og heldigvis mange gode nye tanker om at fremme beskæftigelsen, ser vi jo masser af eksempler på, at vi gør det urimeligt vanskeligt for mennesker overhovedet at foretage sig noget for at komme videre her i tilværelsen. De bliver straks gokket og smidt ud af systemerne og sådan noget, og det kan jo ikke være meningen.

Der ligger altså meget også i spørgsmålet om det med garantierne, som jeg gerne vil gøre lidt mere ud af. Socialdemokratiet stiller syv punkter op – det er jo et meget stort parti, og derfor skal man også have mange punkter, går jeg ud fra – men det er måske så også dér, problemerne starter, for det bliver så stort, og det bliver så – måske – dyrt, og det bliver så omfattende. Jeg synes, det er vigtigt at tage prioriteringsdiskussionen – det vil jeg ikke skælde Socialdemokraterne ud over – men bare vi kan opfatte dette forslag som Socialdemokratiets bud på, hvor de synes det brænder på, deres prioritering af, hvor man kunne starte.

Jeg har en anden prioritering. Jeg mener, man skal starte præcis i bunden, og jeg tror egentlig godt, vi kan finde ud af, hvem det er, der er så urimelig hårdt ramt i samfundet. Det er jo ikke de gamle eller de ældre, det er en bestemt gruppe af dem. Det er ikke alle, der er syge, men det kunne f.eks. være de psykisk syge, der bliver smidt på gaden, når de for tidligt bliver udskrevet fra de psykiatriske hospitaler, osv. Det er jo ikke ret mange mennesker, det drejer sig om. Lad os dog begynde med først at få diskussionen om, hvilke garantier vi kan give i hvert fald dem, der er allerhårdest medtaget, og hvor vi ser disse meget grelle eksempler, som ingen af os – og det tror jeg gælder uafhængigt af partifarve – bryder os om at se er noget, der foregår i Danmark. Det er hjemløse, det er alkoholikere, der vakler rundt, det er psykiatriske patienter, der ikke kan klare sig selv, og det er gamle, der er totalt hjælpeløse, hvis de ikke bliver vendt og drejet og passet og plejet døgnet rundt.

Så kan vi godt sige: Jamen vi har jo nogle fine regler. Javist, vi har f.eks. en folkepension, der er den samme, uanset hvor man bor i landet, og det synes jeg er fint. Men for nogle mennesker – en lille gruppe ældre – er det meget vigtigere, at de kan blive vendt og drejet, end det er, om de får 17 kr. mere eller mindre i pension. Det med pensionen er slet ikke deres problem, for de kan faktisk ikke stå ud af sengen og bruge den til noget. Men for dem er disse minimumskrav garantier, der er endnu vigtigere end deres økonomiske ydelse, for dem giver man dem ikke ved at forhøje folkepensionen med 12 kr. – jeg vil slet ikke nævne de 71 kr., som er velkendt. Man hjælper dem ved at sige, at for den gruppe – ikke alle ældre,